

На изток сивите облаци бавно се багреха в тъмночервено.

Глава XX

Когато наближи подножието на Царевец, някаква дружина конници го настигна и спря. Един от напознатите се доближи до него и попита по ромейски дали от там се минава за царския палат.

Иоан трепна. Помъчи се да надзърне в лицето на чужденеца.

- Кой сте и от где идете? Защо търсите пътя за палата?

- На теб не можем да кажем, побратиме. Трябва да говорим с цар Калояна.

- Сбъркали сте пътя. Трябваше да минете отгоре. През Малката порта няма да ^{ви} пуснат. Елате, аз ще ви приведа през Боирския рът.

Един от пътниците му отстъпа ^и своя кон и се метна при един от другарите си. Тръгнаха. Пристигането на тези ромей, които искаха да говорят с царя не зарадва много Иоана. Какви вести носеха те? Добри, лоши? Нямаше ли отново да му попречат да се изповяда пред чичо си? Ако носеха тревожни вести нямаше ли да бъде безумно да ^{не} навлича яростта на царя, тъкмо сега, въз Ана? Но нима вече беше възможно да се търпи и мълчи? Нима царят нямаше да научи от друго място и гневът му да избухна неочаквано, без подготовка?

Върху главната бойница млад блюстител се разхождаше с копие на рамо. Като видя царския братанец той бързо даде знак да се спусне висия мост.

Калоян бе вече станал и довършваше закуската си. Царят ставаше най-рано от всички в палата. Тежките грижи прогонваха съня от клепките му и често първите багри на зората оцветяваха здрачното небе, когато царят вече се разхождаше из градината или обикаляше жилищата на стражите и лично присъствуваше при